

ဆန်းစစ်သောတာ

အောက်တိုဘာ မေလ

အခြားဝတ္ထုတိုများ

စိန်တောက် အမျိုးမျိုး

ကျွန်တော်၏ မေမေအတွက် အမှာ စာ

ထိုအချိန်က...

ကျွန်တော်သည် ကြည့်မြင်တိုင်၊ တောလမ်းက သစ်သားအိမ်တစ်အိမ်၏ အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် အချို့သော နာမည်များကို ရေးသားဖော်ပြခွင့်မရ။ အချို့သော စကားလုံးများ ၊ အချို့သောဝါကျများ ရေးသားခွင့်မရ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ဒုတိယအကြိမ် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကာလ။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက အမှတ် ၅၄ နေအိမ်ထဲက သူမကို သတိတရ ရှိမိ၏။ ကြည့်မြင်တိုင် အပေါ်လမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဒေသ ကောလိပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ညဆိုလျှင် လေးဖြူ၏ ပါဝါ ၅၄ သီချင်းများကို နားထောင်သည်။ ။

နေ့နေ့ညည မလှုပ်ရသော ခေတ်ကာလမှာ ပင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သည် ကြည့်မြင်တိုင်အပေါ်လမ်းပေါ်မှာ လက်သီးလက်မောင်းတန်၍ ကြွေးကြော် ချီတက်သွားကြသည်။ ။ ၁၉၉၆။

ထိုအချိန်က...

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို အာရုံပြု၍ “ကျွန်တော်၏ မေမေ” ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။ အပြင်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပုံကို ဖော်ထုတ်ပြသခွင့် မရှိသော်လည်း ကျွန်တော့် အခန်း၏ နံရံ ပတ်ပတ်

တံလည်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရုပ်ပုံများကို ကပ်ထားခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်က...

ကျွန်တော်သည် “ ကျွန်တော်၏ မေမေ” ဝတ္ထုတိုကို ရေးသားခဲ့၏။
ဇာတ်မှာ စိတ်ကူး ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။

ရိုးသားမှု အပြည့်အဝ။

ကောင်းမြတ်ခြင်းတရား၊

လူအများကြီးကို ချစ်ခင်ဖို့ ၊

မပြောင်းမရွေ့သွားသော အတွင်းအားများ ။

ကျွန်တော်သည် သူမကို ကြည်ညိုလေးနက်စွာဖြင့် “ကျွန်တော်၏
မေမေ” ကိုရေးသားခဲ့ ပါသည်။ ။

မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပန်းချီဝသုန်က သရုပ်ဖော်ပုံရေး၏။ ယုန်က
လေးနှင့် အနက်ရောင် တောဝက်ဝံ ကြီးပုံ။ ဝတ္ထုရေးသူနှင့်အတူ သရုပ်
ဖော်ပန်းချီဆရာကလည်း သင်္ကေတ ဆန်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုခေတ်က ကျွန်
တော်တို့ သည် သင်္ကေတ ဆန်ခဲ့ကြ၏။ ဝတ္ထုတို၏ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်။

ယခု ကျွန်တော်၏ မေမေ၏ မျက်နှာပုံးကို ကိုမြင့်မောင်ကျော်က သ
ရုပ်ဖော်ထား၏။ မေမေ၏ မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့
အားလုံးငြိမ်းချမ်းချင်ကြသည်။ ။ မဟုတ်လား။

ဤဝတ္ထုတိုများ တွင် ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော ဝ
တ္ထုတိုများကို အများ ဆုံး ထည့်သွင်း ထားပါသည်။ ။ သရုပ်မှန်
ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်သည်။ ။ “ဗာဂျီးနီးယားဂုဏ်ကို လိုက်လို့ ရှာ” ကဲ့သို့ ပဉ္စ
လက် သရုပ်မှန် ဝတ္ထုမျိုးလည်း ပါဝင်၏ ဘဝများ။ ။

ဤစာအုပ်၏ အမည်ကို “ကျွန်တော်၏ မေမေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ” ဟု အမည်ပေးခဲ့ ပါသည်။ ။

သင့်အား မရသာ ၁ ခု၊

သို့မဟုတ် အရသာ ၂၇...

ပေးဆပ်နိုင်ရန် ကျွန်တော်နှင့် ဆန်းစသော်တာတို့ အတူတူ ကြိုးစား ခဲ့ကြပါသည်။ ။

ကိုမြင့်အောင်ကျော်၏ မျက်နှာဖုံးပန်းချီအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူ မိပါသည်။ ။

အလင်းသည် တရားသောသူအဖို့ ၊

ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် သဘောဖြောင့်သော သူတို့ အဖို့ ပျိုးကြွလျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် တင်ဆက်ခဲ့ပါပြီ။ ၁၉၉၆ မှ ၂၀၁၇ အထိ။

သင့်အတွက် အရသာ ၁ ခု...

သို့မဟုတ် အရသာ ၂၇...။

သို့မဟုတ် အရသာ ၅၄...။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

ကျွန်တော်၏ မေမေ

(၁)

အိပ်ရာက နိုးသည် နှင့် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ကြားရသည့်အသံမှ လမ်းမပေါ်က မြင်းလှည်းတစ်စီး ကဆုန်ချ မောင်းနှင်သွားသံ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် အဆောက်အအုံငယ်၏ တံခါးများ အလုံပိတ်ထားပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်သည့် ရက်ကန်းစက်ရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံကပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးတည်းမှ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် ဖေဖေ စက်ရုံနှင့် ကျွန်တော်၏ နံကပ်တိုက်ကလေးမှာ ကတ္တရာလမ်း ခြားထားပါသည်။ ။ ညအခါ ဖေဖေစက်ရုံမှ စက်ရက်ကန်း ခတ်သံများကို ကျွန်တော်ကြားနေရ၏။ အုတ်တံတိုင်း ပေါ်မှ လျှပ်စစ် မီး အိမ်များ မီးလင်းနေတာကိုလည်း ညတုန်းက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဖေဖေသည် စက်ရုံထဲမှာ မအိပ်မနေ စီမံခန့်ခွဲ နေတတ်သော်လည်း ဖေဖေစက်ရုံမှ ကိန်းဂဏန်းများ ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုများ နှင့် နံကပ်တိုက်ကလေးထဲက ကျွန်တော်မှာ ဘာမျှ မပတ်သက် သလို ဖြစ်နေ၏။

သို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ လွတ်လပ်သည်။ ။ အခု ကျွန်တော် အိပ်

သောအိမ်မှာ ဖေဖေအိမ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့် မှာ သီးခြား လွတ်လပ်သော ခံစားမှုများ နှင့် နေထိုင်ရ၏။ ထိုအခွင့် အရေးအတွက် ကျွန်တော်ကျေနပ်မိပါ၏။

အိမ်ရှေ့ကတ္တရာလမ်းမနှင့် ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေသော မြင်းခွာများ ထိ တွေ့မှုမှ တကယ့်ကို လှပခမ်းနား ပြေပြစ်သော မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည် ။

ပြေးနေသောမြင်းမှာ အုန်းခွံရောင်လား၊ အဖြူရောင်လား၊ အနီရောက်လား ကျွန်တော်မသိ သော်လည်း ထိုမြင်းခွာသံများမှာ အလွန် လှပလုံခြုံ၏။ ညွတ်ကွေးလိုက်၊ ဆန့်တန်းလိုက်ဖြင့် စည်းချက်ညီညီ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသော မြင်း၏ ခြေထောက်များကို ကျွန်တော့် တိုက်ကလေး ၏ အပြာနုရောင် နံရံပေါ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေရသလို ခံစားလာရသည် ။

မြင်းခွာသံများကို ထပ်မံပံ့ပိုးအားဖြည့်ပေးနေသည့် ဂီတသံမှာ မြင်းချူသံများ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် နံကပ်တိုက်ကလေး၏ မီးခိုးပြာရောင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်လျှင် ပြေးနေသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင် ကောင်းကောင်း ကြီး တွေ့လိုက် ရပေလိမ့်မည်။

ကြာပွတ် မလိုအပ်သည့် မြင်းဖြစ်ပေမည့် ကြာပွတ်ရိုက်သံတွေ့ရွှမ်းခနဲ ရွှမ်းခနဲ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရ၏။ ကြာပွတ်ရိုက်သံ ရွှမ်းရွှမ်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ မြင်းပြေးသံတွေ၊ မြင်းခွာသံ တွေက ပိုပြီး မြန်ဆန်သွားသည် ။ ပိုပြီးလည်း အသေးစိတ်ဆန်သွားပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ထပြီး မဖွင့်လိုက်မိပါ။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက် လျှင်လည်း မြင်းလှည်းသည် ကျွန်တော့်အိမ်

ရှေ့က ကျော်လွန်သွားလောက်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် မြင်းလှည်း၏ နောက်မြီးပိုင်းကိုတော့ မြင်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ။

ပြတင်းပေါက်မှ ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းကာ ကတ္တရာလမ်းမဆီ ကြည့်နေမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် မြင်းလှည်းတစ်စီးလာ နေတာကို အမှတ်တကယ် တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲ၌ ဆက်ပြီး နှပ်နေမိပါ၏။

နောက်ထပ်မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားသည့်အသံကို ကျွန်တော့် အိပ်ရာထဲမှ ကြားရပြန်သည်။ ။ အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မြင်းလှည်းဆရာသည် မြင်းလှည်း၏ ထိပ်ပိုင်းမှာ ထိုင်နေမည်။ သူ့လက်ကို လေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းကာ မြှောက်လိုက်ပေမည်။ သူ့လက်ထဲမှ မြင်းရိုက်ကြာပွတ်ကြိုးသည် လေထဲများ အချိန်အတန်ငယ် ဝေ့ဝဲနေပြီးမှ မြင်း၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ကျရောက်သွားမည်။ မြင်းခွာသံများ သည် အသေးစိတ်ဆန်စွာဖြင့် ပိုမို ဆူညံ ဟည်းထသွားမည်။

ကျွန်တော့် မေမေကို လှိုက်ခနဲ သတိရလို့ သွားမိပါသည်။ ။

*

(၂)

ကျွန်တော် ဆယ့်သုံးနှစ်သားတုန်းက မေမေသည် ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ ပင် မေမေသည် မဂ္ဂဇင်းထဲ၌ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးစပြုသည့် စာရေးဆရာမ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ။

ကုန်တေ့ မေမေ ရေးသည့် ဝတ္ထုလေးတွေမှာ ကျွန်တော့် ဖေဖေအကြောင်းများ တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ မေမေသည် ဖေဖေရဲ့

အကြောင်းအရာကို ဘာကြောင့် မရေးဖွဲ့ပါသလဲ။

ရန်ကုန်ကနေ အတင်းအဓမ္မ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်ခံခဲ့ရသော ကလေးငယ် တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ မြို့ အရှေ့ဘက်ဆီက ဈေးထဲမှာ ပိုက်ဆံတောင်းနေတာ၊ ထိုကလေးက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ ထိုကလေးကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် လူတွေမှာ ကလေးတွေ တော်တော်များများကို ထိုနည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကာ ဈေးတွေဖြန့်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းခိုင်းတာ၊ ကလေးများ ထွက်ပြေးသောအခါ ထိုလူတွေက ပြန်လည်ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်တာ၊ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကလေးသည် ရပ်ကွက် အကူအညီ ယူပြီး ဖမ်းဆီးထားသူ များ ၏ ကျောကွင်းထဲမှ လုံးဝ လွတ်မြောက် သွားတာ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို မေမေက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖွဲ့ဆို ခဲ့ဖူးသည် ။

နောက်ထပ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့၏ တောင်ဘက်ရှိ ရွာတစ်ရွာထဲမှ အဘိုးအို တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုအဘိုးအို ငယ်စဉ်တုန်းက သူသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့သူမြို့သားများ အတွက် ပြည်တွင်းဖြစ် စက်ရက်ကန်းစင်များကို တီထွင်ထုတ်လုပ်ခဲ့တာ အသက် ခုနစ်ဆယ်အရွယ်မှာ ထိုအဘိုးအိုသည် သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်မလာဘဲ ကိုယ်တိုင် တီထွင်ခဲ့သော စက်ရက်ကန်းစင်လေး တစ်စင်သာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ထိုစက်ရက်ကန်းစင်မှာ ထုတ်လုပ်သမျှ ပုဆိုးများကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ညအိပ်ညဉ့်နေ သွားရောက်ရောင်းချခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို မေမေ ရေးဖွဲ့သည် ။

ကျွန်တော် ဆယ့်သုံးနှစ်သားအရွယ်တုန်းက “မေမေ... ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရင် ဘယ်လောက်ရ လဲဟင်” ဟု မေမေ့ကို ကျွန်တော် မေးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။

“တစ်ပုဒ်မှ ငါးဆယ်ပါ သားလေးရယ်”

မေမေက ပြုံးပြုံးလေး ဖြေပါသည်။ ။

မေမေ၏ အပြုံးကို ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ပါသည်။ ။ မေမေ၏ အပြုံးမှာ မချိုပြုံးလေး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ဆောင်သည့် လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ ကျေနပ်နှစ်သက်သည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ။

လူတွေဟာ ကိုယ် လုပ်နေသည့် လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ တကယ်နှစ်ထောင်းအားရ ကျေနပ်ကြပါ သလား။ လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်နေသည့် လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ ကော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည် ဟု ယူဆကာ လိပ်ပြာ လုံနိုင်ကြပါသလား။ ကျွန်တော် တွေးတောကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

“မေမေ ဘာလို့ ခုလို ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးတာလဲဟင်”

မေမေမျက်နှာက တွေးတွေးဆဆလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

“သားရဲ့ ဖေဖေကို မေမေ စကားပြောလို့ မရဘူးသားရယ်။ သားဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ ဟာ သဘာဝစကား မတူညီသူနှစ်ဦးလိုပဲ။ အပြန်အလှန်ပြောဆို ဆက်ဆံလို့ မရတဲ့ ဘာသာစကား နှစ်မျိုးကို တစ်ဦးစီမှာ ပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်။ သားရဲ့ ဖေဖေက နေ့စဉ် လူတွေ အများကြီးနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ သားတွေ့မှာ ပေါ့။ သားဖေဖေက လူတွေကို ကုန်ကြမ်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်။ သားဖေဖေဆီ လူတွေက ကုန်ချောတွေ လာသွင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေအပေါ်မှာ ပဲ သားဖေဖေ ရှုမြင်ပုံနဲ့ မေမေ ရှုမြင်ပုံတို့ ဟာ မတူညီတဲ့ အပြင်လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါရော သားရယ်။ သားဖေဖေက လူတွေကို အသုံးပြုပြီး သူ့လုပ်ငန်း ကြီးပွား ချင်တယ်။ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာဟာ သူ့အကျိုးရရှိဖို့ ပဲ သူ ရည်ရွယ်တယ်။ မေမေက လူတွေကို ဆက်ဆံတာဟာ မေမေစွမ်းအားနဲ့

လူတွေကို ဘယ်လို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မလဲ။ အဲဒါကို စဉ်းစားတယ်။ မေမေ့အနားက လူတွေတင်မဟုတ်ဘဲ လူတွေ အားလုံးကို အစစ်အမှန် စကားလုံးတွေနဲ့ နွေးထွေးချင်တာဆိုတော့ မေမေ ဝတ္ထုရေးဖြစ်သွားတာပေါ့။ သားဖေဖေကို ပြောပြလို့ မရတဲ့ စကားလုံးတွေ မေမေ့ဝတ္ထုတွေက တစ်ဆင့် လူတွေ တော်တော်များများကို မေမေ ပြောပြပြီး နားလည်မှုချင်း ဖလှယ်လို့ ရတယ်လေ သားရယ်’

မေမေပြောသည့် စကားလုံးများ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ထိုအချိန်က ကျွန်တော် လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်ခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် မေမေပြောသည့် ထိုစကားလုံးများကို ကျွန်တော်၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် အလေးအနက် မှတ်သားထားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ရောက်လာတတ်သည့် မေမေ့ဝတ္ထု ပါဝင်နေမည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ကလေးပေါ်မှ ဂျပ်စက္ကူပါကင်ကို မေမေဖွင့်လှစ်နေပုံ၊ မေမေက ထိုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်၏ မာတိကာကို အရင်လှန်ကြည့်ကာ မေမေ့ဝတ္ထု ဖော်ပြထားသည့် စာမျက်နှာကို လှန်လှောလိုက်ပုံ၊ မေမေ့ ဝတ္ထုကို သရုပ်ဖော်သည့် ပန်းချီ သရုပ်ဖော်ပုံကို မေမေ ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ကြည့်ရှုနေပုံ၊ ထိုမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကလေးကို မေမေယူဆောင်ပြီး ဖေဖေနှင့်ဝေးရာ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားကာ ဖတ်ရှုပုံ၊ ထိုကဲ့သို့ မေမေ့ဝတ္ထုလေးကို မေမေဖတ်နေ သည့်အခိုက်မှာ ကျွန်တော်က မေမေ့နောက်မှ အသာပြေးလိုက်၍ မေမေ့မျက်နှာလေးကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု ကာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သည် လည်း မေမေ့ဆီက အပြီးအပျော်များ ကူးစက်ကာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပုံများကို ကျွန်တော် အမြဲတစေ ပြန်လည်မှတ်မိနေတတ်ပါသည်။ ။

နောက်တော့လည်း မေမေသည် ကျောင်းဆရာမ အလုပ်မှ ထွက်ပစ်

လိုက်ပါသည်။ ။ ဖေဖေ၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာ မေမေက ကူညီရသည်။ ။ ဖေဖေသည် ထိုင်းမှိုင်းညစ်ကျူစွာ လူတွေကို ဆက်ဆံ တတ်၏။ ဖေဖေသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းထားလိုက်၊ မျက်နှာချိုချိုလုပ်လိုက်ဖြင့် လူတွေကို ဆက်ဆံတတ်ပြန်ပါ၏။

မေမေကတော့ လူတွေကိုရွှင်လန်းတည်ငြိမ်စွာ ဆက်ဆံနိုင်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။ ဒါကလည်း ပြုပြင်ဟန်လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မေမေ၏ ပင်ကိုမျက်နှာ၊ ပင်ကိုအပြုံးပင် ဖြစ်ပါ၏။ လူတွေက မေမေနှင့် ဆက်ဆံရတာကို ပျော်သည်။ ။ မေမေ့ မျက်နှာမှာ ရှင်းလင်းမှုကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ။ လူတွေက မေမေ့ကို ချစ်ခင်ကာ မေမေ့အပေါ်မှာ မဟုတ်တာ မရိုးသားတာ မလုပ်ကြပေ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် မြို့ အရှေ့ဘက်က ဈေးတစ်ခုဆီ မေမေနှင့်အတူတူ သွားခွင့်ရခြင်းအတွက် အရမ်းဝမ်းသာသည်။ ။

ထိုဈေးထဲမှာ နွားလှည်းကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ ရောင်းသည်။ ။ တောင်းတွေ၊ ပလုံးတွေ၊ ဖျာကြမ်းတွေရောင်းသည်။ ။ ပဲတွေ ရောင်းသည်။ ။ ချည်ကြိုးမျိုးစုံ ရောင်းသည်။ ။ ချည်ပုဆိုးတွေ ရောင်းသည်။ ။ ဆန်တွေ စုပုံရောင်းသည်။ ။ ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်တွေကလည်း အများကြီးဖြစ်ရာ တောင်သူတွေက သီးနှံပေါ်ချိန်မှာ ရွှေလာဝယ်ကြပြီး သီးနှံစိုက်ပျိုးချိန်မှာ သူတို့ စုဆောင်းထားကြသည့် ရွှေတိုရွှေစတွေ ပြန်လာရောင်းတတ်ပြန် ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ မေမေသည် ဈေးထဲမှ ဈေးသည် တွေအားလုံးနှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံတတ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်မှ မေမေနှင့်အတူ ဈေးသို့သွားသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မှာ ဖေဖေကားကို စီးလေ့ မရှိကြပါချေ။

“သားဖေဖေရဲ့ ကားနဲ့ သွားမယ့်အစား မြင်းလှည်းနဲ့ သွားရတာပဲ ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ မေမေ့သားလေးက မြင်းလှည်းစီးရင်းနဲ့ မြင်းခွာသံကလေးတွေကြားရတယ်၊ မြင်းချူသံလေးတွေ ကြားရတယ်၊ မေမေ့အဖို့ မှာ လည်း မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဈေးသည် တွေ ဈေးဝယ်တွေနဲ့ ဆုံစည်းရတယ်၊ မြင်းလှည်းဆရာဟာ သူ့မြင်းကို ကြာပွတ်နဲ့ ခဏခဏ ရိုက်တာတော့ မေမေ မကြိုက်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“သားကတော့ မြင်းကို ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်တာကို သိပ်သဘောကျတယ် မေမေ၊ မြင်းကျောကုန်းကို ကြာပွတ်ကြိုးထိတဲ့ အခါ ချမ်းချမ်းလို့ မြည်တာကို သားကြိုက်တယ် မေမေရဲ့ ၊ အဲလိုအခါကျတော့လေ... မြင်းက တအားပြေးတယ်၊ မြင်းခွာသံတွေ ဆူညံပြီး သားတို့ ဈေးကို မြန်မြန်ရောက်တယ်၊ ဈေးကပြန်ရင်လည်း အိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်တယ် မေမေ”

“သားက ငယ်သေးတာကိုးကွဲ့၊ မြင်းကျောပေါ်မှာ ကြာပွတ်ကျရောက်တော့ မြင်းအသား နာသွားတာကိုရော သားက ကြိုက်နိုင်တာပဲလား”

“အဲနော်... အဲဒီလို မြင်းအသားတွေ နားသွားတာ၊ စပ်သွားတာကိုတော့ သားမကြိုက်နိုင် ပါဘူး မေမေ၊ သားတို့ အိမ်နဲ့ ဈေးနဲ့ အဝေးအဝေးကြီး ဆိုရင်တော့ ကောင်းမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် သားဟာ မြင်းလှည်းကို အကြာကြီး စီးရမယ်နော် မေမေနော်”

ကျွန်တော်နှင့် မေမေသည် အိမ်ရှေ့မှာ ပင် ဈေးကို သွားမည့် မြင်းလှည်း တစ်စီးစီးကို စောင့်စားကြသည် ။

ဟော ဟိုမှာ ချူသံလွင်လွင်နှင့် မြင်းလှည်းလေတစ်စီး လာနေပြီ။ ဖေဖေက အလုပ်စားပွဲများပဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေပေလိမ့်မည်။ မြင်းလှည်းဆရာက မြင်းဇက်ကြိုးကို သတ်လိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို ရပ်စေပါသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် မေမေ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ကြပါသည် ။

မေမေသည် ဈေးအသွား မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ဈေးအပြန် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဖြစ်စေ တောသူတောင်သားများကို မေမေ ပိုမို စိတ်ဝင်စားတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရပါ၏။ မေမေက သူတို့ ကို သည် နှစ်ဝါဂွမ်းများများ ထွက်သလား။ ထွက်လာသည့် ဝါဂွမ်းတွေကို ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရောင်းချသလဲ။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်မှာ လွတ်လပ်မှု ပိုရှိသလား။ ဘာပဲမျိုး၊ ဘာနှမ်းမျိုးကို စိုက်ပျိုးထားကြသလဲ။ ပဲစင်းငုံ ဈေးကောင်းသလား။ သဲထဲမှာ ထိုင်းဆီးသီးပင်တွေ ချမစိုက်ကြဘူးလား။ ။ တောရွာမှာ ကော ဘဏ်ချေးငွေ ယူကြသေးသလား။ လျှပ်စစ်မီးတွေ သွယ်တန်းရောက်ရှိပြီလား။ လက်ရက်ကန်း အခြေအနေ အင်ဂျင်နဲ့ ခတ်ရတဲ့ စက်ရက်ကန်း အခြေ အနေကို မေမေက မေးမြန်းစူးစမ်းပါတော့သည် ။

ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ပြီး ခရမ်းရောင်၊ အပြာရောင် ၁/၂၀ ချည်ကြမ်း နှစ်နံစပ် ထဘီတိုတိုတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြသော တောရွာက မိန်းမကြီးတွေက ပြန်လည် တုံ့ပြန်သည် ။ သူတို့ မေးမြန်း တာကိုလည်း မေမေက ဖြေသည် ။ အကြံဉာဏ်လည်း ပေးတတ်သည် ။

ကျွန်တော်က မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ မေမေ့လက်ကို ကိုင်ဆွဲရင်း တစ်ချက် တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ပါသည် ။

“မေမေ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ကိုယ်နဲ့ မသိကြဘဲ လူတွေကို ဘာလို့ စကားတွေ တအားပြောချင်ရတာလဲ၊ မေမေက သူတို့ ရဲ့ ဝါဂွမ်းတွေ၊ ပဲနှမ်းတွေအကြောင်း ဘာပြုလို့ မေးမေးနေရတာလဲ၊ သားမကြိုက်ပါဘူး”

“ဪ... မေမေ့သားရယ်၊ လူတွေဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မသိကြပေမယ့် သူတို့ ဟာ လူတွေပဲ မဟုတ်လား၊ လူတွေအားလုံးကို တန်းတူရည်တူ သ

ဘောထားပြီး လူသားဆန်ဆန် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆက်ဆံတတ်ရမယ် သားရဲ့ ၊ သူတို့ ဝါဂွမ်းတွေ စိုက်ပျိုးတော အောင်မြင်အောင် လွတ်လပ်တဲ့ ဈေးကွက်မှာ သူတို့ ကြိုက်တဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ ရောင်းချနိုင်တော့ သူတို့ တစ်တွေ စီးပွားဖြစ် ကြမယ်၊ ကျေးလက်က လူတွေ စီးပွားဖြစ်တာဟာ မြို့ပေါ်က လူတွေနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေတာပါပဲ သားရယ်၊ သားနဲ့ နီးစပ်တာကို မေမေ ပြောပြမယ်၊ သူတို့ မှာ ပိုက်ဆံတွေ ပိုလျှံတော့ သားဖေဖေရဲ့ စက်ရုံက ပုဆိုးတွေ ပိုဝယ်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး သဘောပေါ်သားရယ်...”

“အေးလေကွယ်... သူတို့ တွေဟာ သားဖေဖေရဲ့ ရက်ကန်းစက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့ ပုဆိုးတွေ ဝယ်တယ်ဖြစ်စေ၊ မဝယ်ဘဲနေတာပဲ ဖြစ်စေ သူတို့ တွေ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးကြတာကို မေမေတို့ သားတို့ ကြည်ကြည်နူးနူး ခံစားတတ်ရမယ် သားရဲ့ ၊ သူတို့ အေးမြရင် မေမေတို့ လည်း အေးမြကြမယ်၊ မေမေတို့ ဟာ မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်ခန်းတစ်ခု ကုလားထိုင် တစ်လုံးနဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး သူတို့ ကို အပြတ်ရိတ်လှီးနေရင် ဘယ်မှာ တရားမျှ တပါ့မလဲကွယ်....”

“တကယ်တမ်းမှာ တော့ သားရယ်၊ တခြားလူသားတွေအပေါ် ကျရောက်တဲ့ အပူဟာ ကိုယ့်အပေါ် ကျရောက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် ကျရောက်တဲ့ အပူလိုပဲ ခံစားတတ်ရမယ် သားရဲ့ ၊ အဲဒီ စိတ်ဝိညာဉ်ကို အခြေခံထားပြီး မေမေ ဝတ္ထုရေးတာပဲ သားရယ်”

“ဘာတဲ့ မေမေ၊ တခြားလူတွေအပေါ် ကျရောက်တဲ့ အပူဟာ ကိုယ့်အပေါ် ကျရောက်တဲ့ အပူလို ခံစားတတ်ရမယ် ဟုတ်လား မေမေ”

“အေးပေါ့ သားရဲ့ ၊ ဒါမှ သာ လူတွေဟာ ပိုပြီး ညီညွတ်ကြမှာ ပေါ့၊ ပိုပြီး ချစ်ခင်ကြမှာ ပေါ့”

“ဖေဖေ စိတ်ဝိညာဉ်ကရော ဒီအတိုင်းပဲလား မေမေ”

“သားဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ က စိတ်ဝိညာဉ်ချင်း မတူကြဘူးကွယ်၊ စိတ်ဝိညာဉ်မတူတဲ့ အခါမှာ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုတဲ့ ဘာသာစကားတွေလည်း မတူကြတော့ဘူးပေါ့” ကျွန်တော်နှင့် မေမေသည် ဈေးအတွင်းသို့ ရောက်လာကြပြီ။

မေမေသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က လာရောင်းသည့် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူကို ဤဈေးထဲမှာ မက်မောစွာ ဝယ်ယူတတ်၏။ အိမ်မီးဖိုချောင်အတွက် စုဆောင်းတတ်သည့်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းများ သို့လည်း မေမေက သွားလှူတတ်၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ဈေးအပြင်ဘက်က နွားလှည်းများကို ငေးကြည့်ချင်လို့ မေမေ့ကို ပို့ခိုင်းရသည် ။ အနားယူလျက် စားမြုံ့ပြန်နေသော ထမ်းပိုးမဲ့ နွားများကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်သလို နွားပွဲဈေးထဲမှာ နွားတွေရောင်းချတာ၊ နွားပွဲစားက တံပြာထိပ်ဖျား သံချွန်ငယ်ဖြင့် နွား၏တင်းပါးကို ထိတို့ မောင်းနှင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ကြည့်တတ်ပါ၏။

မေမေက ဈေးထဲမှာ ခရမ်းချဉ်သီးလို၊ သရက်သီးလို၊ ဂေါ်ရခါးသီးလို၊ ဘူးသီးလို၊ ရွှေနီ ငှက်ပျောသီးလို့ သစ်သီးဝလံများ နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို ဝယ်တတ်သည် ။ ကျွန်တော်က ဈေးထဲမှာ ရောင်းသည့် ရေဘဲတွေ၊ စနိုက်တွေ၊ ချိုးတွေ၊ ငုံးတွေ၊ ယုန်ကင်တွေ၊ လယ်ကြွက်ကင်တွေကို စိတ်ဝင်စားပါသည် ။

“မေမေကလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေပဲ ဝယ်နေတာပဲ၊ ချိုးသားတို့ ၊ ရေဘဲသားတို့ ၊ ယုန်သားတို့ ချက်စားရအောင်ပါ၊ အဲဒီအသားတွေကို ဖေဖေလည်း ကြိုက်တယ်၊ သားလည်း ကြိုက်တယ် မေမေ”

ယုန်သားကြော်ချက်ကို ကျွန်တော် စားချင်နေမိသည်။ ။

“သားကလည်း ကွာ၊ ချိုးတို့ ၊ ယုန်တို့ ၊ ခါတို့ ၊ သမင်တို့ ဆိုတာဟာ တောထဲ တောင်ထဲမှာ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်း ချုံနွယ်တွေထဲမှာ ပြေးကြလွှားကြ၊ ပုန်းကြခိုကြ၊ ပျံကြသန်းကြနဲ့ သူတို့ နေထိုင်သွားလာပုံ လေးတွေ ဟာဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသလဲ၊ ဘယ်လောက် သဘာဝတရား ဆန်လိုက်သလဲ၊ မေမေတို့ ဟာ သူတို့ အသားတွေကို ချက်ပြုတ်ပြီး စားလိုက်ရတဲ့ အရသာကို လျှာပေါ်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ခံစားရတာပါ။ ယုန်ကလေးတွေ တောထဲမှာ ပြေးလွှားရှင်သန်ခွင့် ရတာက ပိုပြီး တန်ဖိုးမကြီးမားဘူးလား သားရယ်၊ သူတို့ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုမရှိဘဲ ပြေးလွှားနေတာကို သားမြင်ကြည့်စမ်းပါ။ သား ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲ၊ ထနောင်းပင် ပုပုလေးပေါ်မှာ ချိုးလည်ပြောက်လေး နှစ်ကောင် နားခိုနေတာကို သားမြင်ရရင် ချိုးသားကို သား စားချင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ၊ နောက်ပြီး ချိုးဆိုသာ ငြိမ်ချမ်းရေးရဲ့ အထိမ်းအမှတ်သားရဲ့ ၊ ယုန်ကလေးတွေက အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မပြုတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကွဲ့သားရဲ့ ”

“ဒါဖြင့် သားတို့ က ဘာသားစားရမှာ လဲ မေမေ”

ကျွန်တော်က မေမေ၏ ကြင်နာတတ်မှုကို မကျေနပ်နိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေက ကြက်သားတန်းသို့ သွားပြီး ကြက်တစ်ကောင် ဝယ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ကြက်ဖတွေက အောက်အီးအီးအွတ်လို့ တွန်တာကရော နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးလား မေမေ”

ကျွန်တော်က မေမေ့ကို မေးလိုက်သည်။ ။

မေမေ့ ခြေလှမ်းတွေက ဈေးကြီး၏ အပေါက်ဝဆီ ဦးတည်နေသည် ။ မေမေ့ ဈေးခြင်းတောင်း ထဲမှာ လည်း ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာတွေ အတော်စုံလင်နေခဲ့ပြီပဲ။

“မေမေ့ဆန္ဒအရတော့ ဘာအကောင်ပလောင်ရဲ့ အသားကိုမှ မစားချင်ပါဘူးသားရယ်၊ သားတို့ သားအဖ စားချင်မှန်းသိလို့ မေမေက ကြက်သားဝယ်တာပါ။ ယုန်ကလေးတွေ၊ ချိုးကလေး တွေကိုတော့ မေမေ ဘယ်လိုမှ မဝယ်ရက်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ လည်း ချက်မပေးရဲဘူး သားရေ၊ သူတို့ ကို လူတွေက သတ်ဖြတ်ရောင်းချတာကို မေမေ့အနေနဲ့ တော့ ဝယ်ယူပြီး အားမပေးနိုင်ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာ လုံးက လူသားတွေဟာ ဆေးလိပ်မသောက်ဘဲ နေထိုင်ကြရင် စီးကရက်ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရပ်တည်နိုင်မလဲ၊ အဲဒီလိုပေါ့သားရယ်၊ မေမေတို့ လူသားအားလုံး ယုန်သားတွေ၊ ချိုးသားတွေ မစားကြတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူက ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ရောင်းချ တော့မှာ လဲ”

ဈေးအထွက်မှာ မြင်းလှည်းတစ်စီးကို အခန့်သင့်တွေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ထိုင်လိုက် ကြပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ တက်ထိုင်လိုက်ကြပါသည် ။ ကျွန်တော်က မြင်းလှည်းဆရာ အနားမှာ ကပ်ထိုင်သည် ။ မြင်းလှည်းဆရာ၏ လက်ထဲက ကြာပွတ်သည် မှန်ထောင်ပေါ်မှာ မေးတင်နေသည် ။ ကျွန်တော်က ကြာပွတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မြင်းကျောကုန်းကို ရွမ်းခနဲ ရွမ်းခနဲနေအောင် ရိုက်ထည့်ပစ်လိုက်ပါသည် ။

“ဟဲ့ကောင်ကြီး...ပြေးပါတော့လား၊ တောက်”

ကျွန်တော်က အော်ဟစ်သည် ။

“သားကြီးလို့ ခေါ်မှ ဒီမြင်းက ပြေးတာကွ... ကလေးရ”

မြင်းလှည်းဆရာက မြင်း ဇက်ကြိုးကို ဖြေလျှော့ရင်း ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကို ပြန်လည်လှမ်းယူသည်။ ။

မြင်းခွာသံ ခပ်ပြင်းပြင်း၊ မြင်းချူသံ တချင်ချင်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းညီညွတ်လျက်ရှိသော မြင်းလှည်း ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှင့် အခြားခရီးသည် များကို တင်ဆောင်လျက် မိုးနည်း ရပ်ဝန်းဒေသ၏ ကတ္တရာ လမ်း၊ အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြေးလွှားလို့ နေပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော့် နောက်မှာ နောက်ထပ် မြင်းလှည်းတွေ လိုက်လာနေပြီ။

ဈေးပြန် မြင်းလှည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝါးခြင်းတောင်းများကို မြင်းလှည်း၏ ဘေးပတ်ပတ် လည် မှာ ချိတ်တွယ်ထားကြ၏။

လမ်းဘေးဝဲယာ စက်ရုံများ ဆီမှ စက်ရက်ကန်းခတ်သံများမှာ ထိုစက်ရုံတွေထဲမှာ ပင် ပဲ့တင်ထပ်နေသလိုပင်။ စက်သံတွေက ကျွန်တော်တို့၏ ကတ္တရာလမ်းမကို လွှမ်းမိုးလို့ မရနိုင်သလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ။

နောက်ထပ် မြင်းခါသံများ ၊ နောက်ထပ် မြင်းချူသံများ ၊ နောက်ထပ် ကြာပွတ်ရိုက်သံ တချွမ်းချွမ်းများ ၊ နောက်ထပ် မြင်းဟီသံများက ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်သောအခါ ဤကတ္တရာလမ်း မမှာ မြင်းတို့ ၏ လမ်းမ ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော့် အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်သွားချိန်မှာ မေမေက စာတွေပိုရေးလာသည်။ ။

မေမေစာများ ၊ စကားလုံးများ သည် သစ်ပင်တစ်ပင်က သစ်ရွက်နုလေးတွေ ထွက်ထွက်လာ သလိုပင် မေမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက စီးဆင်းထွက်အန်ကျလာ၏။ မေမေကိုိုင်သော အကြောင်းအရာ များ သည် သာ

မန် မဆန်ဘဲ လူအများ ဆန်လာသည် ။ တိုင်းပြည်ဆန်လာသည် ။ က
မ္ဘာနှင့် သက်ဆိုင် လာသည် ။ နောက်ပြီးမေမေက အကြောင်းအရာတစ်
ခုကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်သည့် အမြင်နှင့် မသုံးသပ်ဘဲ
ယထာဘူတကျကျ ရှုမြင်သုံးသပ်တတ် တာကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။

“မေမေနဲ့ သားနဲ့ ကြားမှာ ပန်းပင်ထည့်စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး ရှိနေတယ်၊ ပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကလည်း ပွင့်နေတယ်၊ ဒီပန်းအိုးလေးကို မေမေဘက်က အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဖော်ပြချင်ဘူး၊ သားဘက်ကကော ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ ဒီပန်းအိုးလေးကို ရှုမြင်သလဲ၊ မေမေက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မြင်ချင်တယ်၊ အဲဒီလို ရှုမြင်ပုံမျိုးနဲ့ မေမေ ဝတ္ထုရေးတယ်၊ မေမေ မကြာခင်များပဲ လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးမယ်သားရေ”

အစဉ်သဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နေတတ်သော ကျွန်တော်၏ မေမေသည် တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်မှောင်ကြုတ်တတ်လာတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည် ။ မေမေ၏ တွေးတွေးဆဆ ဟန်ပန်၏ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို အရိပ်တစ်ခု ရှိပါသလဲ။

ကျွန်တော့် မေမေက တစ်ခါတစ်ခါမှာ တိုက်ဝရန်တာသို့ထွက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက် နေတတ်ပြန်ပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်း တံခါးရှေ့က ကတ္တရာလမ်းမကို မေမေက ငေးရီလို့ ပေါ့။

မြင်းလှည်းတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခြံရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ယခင်လိုပဲ ချူသံ တလွင်လွင်၊ မြင်းခွာသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြေးလွှားနေကြတာပါပဲလေ။ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်နေတာဟာ ဇက်ကြိုးက စီယာတိုင် သဘောဖြစ်ပြီး မြင်းအမြီးကို သိုင်းထားသည့် မြီးသိုင်းကြိုးက ဘရိတ်သဘော ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိခဲ့ပါပြီ။

မေမေ့ အနေအထိုင်များက ပိုမို တသီးတသန့် ဆန်လာသည် ။ မေမေသည် ဖေဖေနှင့် အတူတူနေသည့် အခန်းတစ်ခန်းမှ ခွဲထွက်လာခဲ့၏။ ဝရန်တာနှင့် နီးကပ်သည့် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ မေမေ တစ်ဦးတည်းပဲ နေထိုင်တော့သည် ။ မေမေ့ စာအုပ်တွေ မှန်သမျှကို မေမေ့ အခန်းထဲမှ ဗီရိုတစ်လုံးနှင့် သိမ်းဆည်းထားသည် ။ မေမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ စာလုံးဝမရေးဘဲ စာအုပ်တွေကိုသာ တစ်အုပ်ပြီး ဖတ်နေတတ်တော့သည် ။

စက်ရုံရဲ့ အလုပ်စားပွဲမှာ လည်း မေမေ မထိုင်တော့ပါချေ။

မေမေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...။

မေမေဟာ ဖေဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာများ လား။ မေမေ ထမင်းစားသည့်အခါတစ်ယောက်တည်းပဲ စားတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည် ။

“စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ ကိုယ့်စာပေအလုပ်ကို ဆုံးဖြတ်ရတယ် သား၊ နောက်ဆုံး ကိုယ်နဲ့ အတူနေတဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှုတောင် ကိုယ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှာ တစ်စွန်းတစ်စ မကျရောက်စေရဘူး”

ကျွန်တော် မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိပါသည် ။

အဲသည် ကျွန်တော့် အကြည့်ဟာ အံ့ဩသည့် အကြည့်လား၊ လေးစားသည့် အကြည့်လား။

မေမေသည် အခြားဘဝကနေ ဘဝတစ်ခုဆီ ကူးပြောင်းရာမှာ ဘယ်လို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရ မယ်ဆိုတာ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။ မေမေ၏ ဘဝကို မေမေ့လောက် ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အထက်တန်းပြာအဆင့်ရှိ စာမေးပွဲကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြေဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်လည်း ကျွန်

တောင့် သူငယ်ချင်းများ ရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အချိန်များများ သွားလာတတ်ခဲ့ပြီ။ ဟဲဗီးမက်တယ်လ် သီချင်းတွေ၊ ရော့ခ်သီချင်းတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် သီချင်းတွေကို ကျွန်တော့် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နားထောင်ရတာထက် သူငယ်ချင်းများ နှင့် အတူတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နားထောင်ရတာကို ကောင်းတာကို အချင်းချင်း လက်တို့ ပြီး အတူတူ ခံစားရတာကို ကျွန်တော် သဘောတွေ့သည်။ ။

သီချင်းထဲမှာ အချစ်နှင့် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ခြင်းများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ။ ထိုသီချင်းများကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားကြသော်လည်း ကျွန်တော်သည် မည်သည့်မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ မချစ်မိသေးပါ။

ကျွန်တော် ချစ်သော ကျွန်တော်၏ မေမေကိုလည်း ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် အကဲခတ်လို့ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကာယနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းများ ရှိတတ်ရာသို့သာ ပိုမို ရွေ့လျားခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်အပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူတူ သုံးယောက်အတူတူ တက်ထိုင်ကာ မိုးကောင်းကင်၌ ပျံသန်းကြ၏။ ကျွန်တော်သည် သီချင်းအပေါ်တက်ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သီချင်းအတွင်းသားထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သောအခါ အလွန်လုံခြုံသွားတာကိုလည်း ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။ ကျေနပ်မိ၏။

သီချင်းထဲ၌ လုံခြုံစွာ နေထိုင်ရင်း ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်များစွာ ပျံသန်းခဲ့ကြပါသည်။ ။

ကောင်းကင် ဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သီချင်းများ နှင့်အတူ ပျံသန်းလွတ်မြောက် နေခဲ့ကြပါ၏။

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေမှာ ပိုမို၍ မျက်နှာသုန်မှုန်လာခဲ့သည် ။ ပိုမို၍ ဆံပင်ဖြူလာခဲ့သည် ။ ပိုမို၍ ဝမ်းဗိုက် ဆူဖြိုးလာခဲ့သည် ။ အလုပ်အပေါ်မှာလည်း ပိုမို၍ ဝီရိယ ကောင်းလာခဲ့သည် ။ အလုပ်ထဲမှာ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံ မှ တွေ့လည်း ပိုမို ထည့်ဝင်လာခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ဖေဖေ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုများမှာ လည်း ပိုမို၍ တိကျပြတ်သားလာခဲ့၏။

ဖေဖေ ရှာဖွေသည့် ငွေတွေထဲမှ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ် စီးနိုင်သည် ။ အောက်စက်ဖြင့် မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် သီချင်းဆိုသည့်အခွေကို ထိုးကြည့်နိုင်သည် ။ ဂီတာတစ်လုံး ဝယ်တီးနိုင်သည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ကောင်းကောင်း ဝယ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ သုံးစရာ၊ ဖြုန်းစရာ အခြားနေရာ များ လည်း မရှိတာမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပဲ ကျွန်တော် သွားသွားထိုင်တတ်သည် ။ အိမ်မှာ ကျတော့ ဖေဖေအနားသို့ ကျွန်တော် သိပ်မကပ်ဘဲ မေမေအခန်းထဲသို့သာ သွားတတ်၏။

မေမေသည် စာရေးနေချိန်မှာ လည်း အခန်းတံခါးကို အမြဲဖွင့်ထားတတ်၏။

မေမေစားပွဲပေါ်မှာ ရေးလက်စ စာရွက်တွေက ပြန့်ကျဲလို့ နေသည် ။

မေမေစားပွဲဘေးမှာ ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံး အပိုရှိ၏။

“သား လာရင် ထိုင်ဖို့ ဒီကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးကို မေမေ အပိုယူထားတာလေ”

“ဖေဖေကတော့ ဒီမှာ လာမထိုင်ဘူးလား မေမေ”

ကျွန်တော်က မေမေကို နောက်သည် ။

“သားဖေဖေဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါပဲ သားရယ်၊ သူ့လုပ်ငန်းကြီးကို သူ အောင်မြင်အောင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အောင်မြင်မှုကိုလည်း သူဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့တယ်၊ မေမေ သူ့ကို မကြိုက်တာကတော့ သူဟာ လူ့သဘာဝဆန်မှုတွေကို မပိုက်ပွေတာပါပဲ၊ သူ့အတွက်တော့ အလုပ်ဟာအလုပ်ပဲ၊ လူတွေဟာ အလုပ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလို့ သူက ခံယူတယ်၊ မေမေကတော့ လူတွေကို အဓိက တန်ဖိုးထားပြီး အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ချင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သားဖေဖေက လူတွေကို မယုံကြည်ချင်ဘူး၊ မေမေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်သလို ကိုယ်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ လူတွေကိုလည်း ယုံကြည်ချင်တယ်၊ သားဖေဖေကတော့ သူ့အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ဘယ်လို သစ္စာဖောက်သွားမလဲ၊ ဘယ်တော့ သစ္စာဖောက်မလဲ၊ ဒါကိုပဲ သူက အမြဲသံသယရှိနေတယ်၊ သူ့အလုပ်ရဲ့ ယန္တရားတွေကို လူတွေက သစ္စာမဖောက်နိုင်အောင် သူ့အမြဲ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေလည်း လုပ်ထားတတ်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားဖေဖေက လူတော် တစ်ယောက်ပါကွယ်”

မေမေက စီးကရက်သောက်ရင်း ကျွန်တော့် ကို ပြုံးပြုံးလေး ပြောပြနေပါသည်။ ။

“မေမေက ဖေဖေ အလုပ်စားပွဲမှာ ဘာပြုလို့ ကူမထိုင်တော့တာလဲဟင်။ ရွာကလူတွေ ချည်လာထုတ်တဲ့ အခါ၊ အထည်လာသွင်းတဲ့ အခါ မေမေလုပ်နေကျ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေ၊ စာရင်းဇယားသွင်းတာတွေ၊ ငွေပေးတာတွေ အဲဒါတွေကို မေမေ အရင်လို ဘာလို့ မလုပ်တော့ တာလဲဟင်”

“ဒီအလုပ်ရုံမှာ မေမေဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချနိုင်တာဘဲ သားရယ်၊ နောက်ပြီး သားဖေဖေရဲ့ အပြုအမူမျိုးကို ရွေးချယ်ပြီး မေမေ့ဘဝလမ်း

ကို မလျှောက်လှမ်းချင်ဘူး၊ မေမေ့ကိုယ်ပိုင် အပြုအမူနဲ့ ပဲ
နေထိုင်လှုပ်ရှားချင်တယ်၊ မိုးတွေ ရွာနေချိန် စက်ရုံထဲက အလုပ်သမ
လေးတစ်ဦး ထီးမပါဘဲ သူ့အလုပ်သမားတန်းလျားကို
ထမင်းစားပြန်သွားတာ မြင်ရတော့ မေမေက အဲဒီ မိန်းကလေးကို ထီး
အနီလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးလိုက်ဖူးတယ်၊ ဒါမျိုးကို သားဖေဖေက
မကြိုက်ချင်ဘူး၊ မေမေက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ ဘယ်သူတွေ ဆန်
မရှိဘူးလဲ သွားကြည့်တတ်တယ်၊ သူတို့ မှာ ဆန်မရှိတာတွေ့ရင် မေမေ
တို့ မီးဖိုချောင်ထဲက ဆန်ကို ယူပေးလိုက်တယ်၊ ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှာ ဆိုရ
င် အလုပ်သမားတွေရဲ့ သားသမီးတွေအတွက် မေမေက ကျောင်းစာအုပ်
တွေ စိုက်ဝယ်ပေးလိုက်တယ်...”

“သားရဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ပြောတယ်၊ လူတွေကို ဒါလောက် လိုက်
လျောနေဖို့ မလိုအပ်ဘူးတဲ့ ...”

“မေမေ သည်းမခံနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကတော့ မေမေတို့ ရဲ့ တန်းပေးသ
မားတစ်ဦးဆီက ငွေတွေရစရာရှိတာများ လာလို့ ဆိုပြီး သားရဲ့ ဖေဖေ
က သူတို့ စက်ရက်ကန်းစင်ကို သွားဖြုတ်ပြီး သိမ်းဆည်းယူငင်လာတဲ့
နေ့ပါပဲ၊ အဲဒီနေ့ကတည်းက မေမေဟာ သားဖေဖေရဲ့ အလုပ်စားပွဲမှာ မ
ထိုင်ခဲ့တာပါပဲ”

သည် ကိစ္စမှာ ဖေဖေ မှန်သလား။ မေမေ မှန်သလားဆိုတာ ကျွန်
တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မချတတ်ပါ။ စက်ရုံထဲက စက်ရက်ကန်းခတ်သံတွေ
မှာ ပိုမို ဆူညံ မြည်ဟည်းပဲ့တင်ထပ်နေပါ၏။ ထိုပဲ့တင်သံများ သည် မေ
မေ့ အခန်းလေးထဲအထိ ဝင်ရောက် ခုန်ကူးလျက်ရှိ၏။

မေမေက မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည် ။

ကျွန်တော်သည် မေမေ့မျက်နှာကို မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေမိ၏။

မီးတောက်ကလေး မေမေ့ မျက်နှာရှေ့မှာ တောက်ပသွားခဲ့သည်။ ။

မေမေ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အပူရောင် အပူငွေ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရ။

မေမေ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြည့်ဖြိုးသော်လည်း အနည်းငယ် ညိုနေခဲ့ပြီပဲ။ မေမေက စီးကရက်ကို ခုံခုံမင်မင် ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ။ မေမေ့ မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပသည်။ ။

ဆံပင်တွေကို နောက်သို့ ပိပိရိရိ ဖြီးသင်ထား၏။

ကျွန်တော့် ကို ပြုံးပြလိုက်သော မေမေ့ မျက်နှာမှာ ကြွေခိုင်သော်လည်း နွမ်းနယ်မှုက စွက်ဖက်နေခဲ့သည်။ ။

“သား သွားဦးမယ် မေမေ... သား အခန်းထဲမှာ သီချင်းနားထောင်ရင်း ဂီတာ တီးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် မေမေ့ အခန်းထဲကနေ အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ မိုးအငွေ့အသက်တွေ ပါဝင်သော လေနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးအငွေ့အသက် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော လေကို ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ အကြိမ်များစွာ ရှူရှိုက်ခွင့်ရဖို့ မလွယ်ကူပါချေ။

ထိုလေကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ထိုလေကို ကျွန်တော် ချစ်မက်စွာ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ ။

မကြာမီမှာ ပင် မိုးစက်တွေ တင်ဆောင်လာသည့် လေသည် ကျွန်တော်၏ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို တိုးဝှေ့ပေတော့မည်။

မေမေက မေမေ့အခန်းထဲမှာ ဝတ္ထုရေးနေပြီလား။

ကျွန်တော်သည် ဂီတာတစ်လုံးကို တီးခတ်ရင်း သီးချင်တစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်သီဆိုရင်း ကျွန်တော့် စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဟောဟို မိုးကောင်းကင်

ထက်သို့ လွှင့်မြှောက် ပစ်တင်လိုက်ပါပြီ။

တရားမျှတခြင်းရဲ့ အရသာကို ဆာလောင်တာ ဘယ်သူလဲ။

အမှန်တရားရဲ့ ကမ္ဘာကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်တာ ဘယ်သူလဲ။

အဲသည် နောက် တစ်လခန့်အကြာမှာ မေမေက ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်သွားခဲ့ ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရန်ကုန် အလည် အပတ်သွားသည့်အခါ နေထိုင်ဖို့ ဝယ်ထားသည့် ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်း တစ်ခုရှိပါသည် ။ ခြောက်ထပ်မြောက်အခန်း ဖြစ်ပါ၏။ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ မေမေ နေထိုင်သည် ။

“မင်း မေမေက ကိုယ့်အလုပ်မှ ကိုယ့်အလုပ်လို့ ထင်တာပါသားရာ၊ သူ့သဘောကို သူဆောင်ပေ့စေပေါ့”

ကုန်တော့် ၏ ကို ပြောပြသည့် ဖေဖေ၏ မေမေအပေါ် မှတ်ချက်စကားဖြစ်ပါ၏။

*

(၃)

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်၍ ရေချိုးသန့်စင်နေမိသည် ။ ရေချိုးရင်း သီးချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဆိုမိသည် ။ ကျွန်တော် သိဆိုသော သီချင်းမှာ “အမေ” သီချင်းဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်တော် အဝတ်သစ်တစ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်သည် ဈေးသို့ သွားနေသည့် မြင်းလှည်းတွေကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါသည် ။

မြင်းလှည်းတွေဆီသို့ ကျွန်တော် ငေးမော မကြည့်ဘဲ ထိုမြင်းလှည်းများကို ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုမြင်းလှည်းတွေပေါ်မှာ တောရွာက အမျိုးသမီးတွေ ပါဝင်မယ်။ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီတွေနဲ့ နှစ်နံစပ် ခရမ်းရောင်၊ အပြာရောင် ချည်ကြမ်း ထဘီတိုတိုတွေ ဝတ်ဆင်ထားမယ်။ မြင်းလှည်းရဲ့ နံဘေးမှာ ဝါးနဲ့ ရက်လုပ်ထားတဲ့ ခြင်းတောင်းတွေကို ချိတ်ဆွဲထားမယ်။ ကျွန်တော် မကြည့်ဘဲ မြင်သိနေပါ၏။

မြင်းလှည်းတွေရဲ့ မြင်းချူသံတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားလိုသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် မကြားလိုသည် ဖြစ်စေ ကြားနေရပါ၏။

ကျွန်တော် ဈေးထဲသို့ မဝင်ခဲ့၊ မရပ်နားခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်လေး တစ်စီးဖြင့် လမ်းရှိသရွေ့ ကျွန်တော် သွားပစ်လိုက်ဦးမည်။

ကျွန်တော်၏ မေမေကို ကျွန်တော် သတိရခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ။

မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၆။

*

ကျားရဲ

(၁)

အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီးသည် ၁၉၈၉၊ ဇူလိုင်လ ၄ တွင် အင်းစိန်
ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။

တိုက် ၂၊ အခန်း ၅၄၊ ဂျိုင်း...။

တံခါးဖွင့်။

အရိုင်းဘုံ။

ဂျိုင်း...။

တံခါးပိတ်။

အကျဉ်းခန်းထဲမှာ နီးကြောဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ရှိသည် ။
ပိတ်ကြမ်းအဖြူစတစ်စ။ မိလ္လာသုံး စဉ့်အင်တုံတစ်လုံး။

သူနှင့် မိတ်ဆွေများ အကြား၊ သူနှင့် ဆွေမျိုးများ အကြား “အင်းစိန်”
ခြားသွားပြီ။ သံဆူးကြိုးတပ်ဆင်ထားသော အင်းစိန်ထောင် အုတ်တံတို
င်းကြီး ခြားသွားပြီ။

သူသည် ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံတွင် စာနယ်ဇင်း သ
ပိတ်သမားတစ်ဦး အဖြစ် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံ တပ်သားတစ်ဦး ဖြ
စ်ခဲ့ရသည် ။

“ ငါအရေးတော်ပုံ တပ်သားကွ ဟေ့” ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူ လက်ခမောင်းခတ်၏။

“စစ်အစိုးရရဲ့ အဓမ္မစနစ်ဆိုးရဲ့ အုတ်ရိုးကို ငါ့ခေါင်းနဲ့ တိုက်ဖြိုမယ်ဟေ့...။

စစ်အစိုးရရဲ့ နှောင်ဖွဲ့မှု ထိတ်တုံးတွေကို ခြေနှင့်ဆောင့်ကန် ဖြုတ်မယ်ဟေ့။

စစ်အစိုးရရဲ့ လက်ပြန်ကြိုးတွေကို သွားနဲ့ ကိုက်ဖြတ်မယ်ဟေ့။

အရောင်အဝါ ကင်းပ အညတရစိတ် မွေးမယ်။

ယုံကြည်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်မယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ထောင်သက်တွေ ရှည်စမ်းပါစေ။ နင်လားဟဲ့ ငရဲ...

ငါကွဟေ့ အရေးတော်ပုံ တပ်သား”

သူ ကြိုးဝါးသည် ။

“ထောင်ဟာ ထောင်ပဲ။

တံတိုင်းဟာ တံတိုင်းပဲ။

သံတိုင်ဟာ သံတိုင်ပဲ။

ထိပ်တုံးဟာ ထိပ်တုံးပဲ။

နင်လားဟဲ့ ငရဲ။

ငါကွ အရေးတော်ပုံ တပ်သား။

ထောင်သားဟာ ထောင်သားပဲ။

အကျဉ်းသားဟာ အကျဉ်းသားပဲ။

ငါဘာလဲ တွေးငေး ဆွေးမေ့နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ငါသည်
အကျဉ်းသား။ သို့သော် အရေးတော်ပုံ တပ်သား။

ငါဘယ်လို ပြုံးမလဲ။ ငါဘယ်လိုမုန်းမလဲ။

ငါဘယ်လို ရုန်းမလဲ။ ငါဘယ်လို ဝုန်းမလဲ။

ငါဘယ်လို ကြံမလဲ။ ငါဘယ်လို ဖန်မလဲ။

ငါဘယ်လို ခံမလဲ။ ငါဘယ်လို လှန်မလဲ။

ငါဘယ်လို ညံ့မလဲ။ ငါဘယ်လို ထန်မလဲ။ ငါဘယ်လိုနှံ့မလဲ။

နင်လားဟဲ့ငရဲ။ ငါကွ အရေးတော်ပုံတပ်သား။ ငါ့ဘဝမှာ
ငါကြားခဲ့ပြီ။ မကောင်းမကြံနဲ့ ။ မမှန် မလုပ်နဲ့ ။ မဟုတ် မပြောနဲ့ ”

ထိုအမှန်တရားများ ၊ ထိုယုံကြည်မှုများ ၊ ထိုမာန်များ ၊ ထိုသတ္တိများ
ဖြင့် သူ့ကိုယ်ထဲက မဟုတ်မခံစိတ်သည် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ မြဲမြံခဲ့၏
။

သူကား အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီး။ အဓမ္မမှု မှန်သမျှကို သူ တွန်း
လှန်သည် ။ မတရားမှု မှန်သမျှကို သူ ခံချသည် ။ နိမ့်ကျသူ၊ ခံရသူဘက်
က သူသည် စာနာရပ်တည်သည် ။ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက် အား
လုံးမှာ အများ နှင့် ဝေမျှပြီး ချို့တဲ့ မှုကို သူ ခံယူသည် ။

သူကား အရေးတော်ပုံ တပ်သား။

သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပန်းပွင့်များ သည် မွှေးကြိုင်စွာ ပွင့်
လှိုင်နေ၏။

သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း သစ်သီးများ သီးဝေမှာ ဝင်းနေ၏

သူ့တွင် စိတ်စံနှုန်းများ ၊ ကျင့်ဝတ်စံနှုန်းများ ရှိသည် ။

သူသည် ယုံကြည်ချက်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်တတ်သူ။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် မူဝါဒကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ မယုံကည်သူများ နှင့် လက်ချင်း တွဲချိတ်ရန် ဘယ်သောအခါမှ စိတ်မကူးတတ်သူ။

ထိုစိတ်ဓာတ် ခံယူချက်ကို သူ လက်မလွှတ်ခဲ့။ စိတ်မလွှတ်ခဲ့။

သူ့ဘဝ အချိုးအကွေ့များ တွင် သူသည် သင်းကွဲအုပ်ကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတတ်၏။ သို့သော် သူသည် ဘယ်သောအခါမှ တစ်ကောင်ကြွက် မဖြစ်ခဲ့။ ဘယ်သောအခါမှ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ခဲ့။ ဘယ်သောအခါမှ အထီးကျန် မဖြစ်ခဲ့။

သူ့မှာ ရဲဘော်စိတ် အပြည့်ရှိသည် ။

သူ့မှာ ရဲဘက်စိတ် အမြဲရှိသည် ။

သူ့မှာ Comrade Spirit အစဉ်ရှိသည် ။

ထို ရဲဘော်စိတ်ကြောင့်ပင် သူ့ကို အမာခံ ဝန်းရံသူများ တောင့်တင်းခိုင်မာနေပြန်၏။

“နင်လားဟဲ့ ငရဲ၊ ငါကွဟေ့ အရေးတော်ပုံတပ်သား”

ဤ ကြိုးဝါးသံဖြင့် ထောင်သက် နှစ် ၂၀ ရှည်ချင်လည်း ရှည်ပါစေပေါ့။

သူကား အရေးတော်ပုံတပ်သားကြီး။

အရေးတော်ပုံ တပ်သားဘဝ၏ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်မှာ ဒီမိုကရေစီ ပန်းတိုင်။

သူ၏ ပန်းတိုင် မပျောက်။ သူထောင်ထဲသို့ ရောက်နေ၏။

သူ့ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်မှာ မပျောက်။ ရောက်ကို ရောက်ရမည်ဟု သူ ကြိုးဝါးသည် ။

အရေးတော်ပုံ တပ်သားဟူသည် ခေတ်ဝန်ကို ထမ်းပြီး ခေတ်လမ်း ကို လျှောက်မည် မဟုတ်ပါလား။

အရေးတော်ပုံ တပ်သား၏ မာန်သည် သူ့သွေးထဲမှ ထာဝရတည်ရှိ။

မာန်တင်းသကဲ့သို့ ဉာဏ်ထိန်းနိုင်ရမည်။

မာန်ဆန့်သကဲ့သို့ ဉာဏ်သန့်နိုင်ရမည်။

ထို အာစရိယဝါဒကို ခေါင်းမှာ ဆင်၍ ရင်မှာ ဆွဲသည် ။

သူသည် ဦးခေါင်းထဲမှာ မှန်တိုင်းဆင်၏။

ရင်ထဲတွင် ခံစားချက် တရိပ်ရိပ်။

★

ကြိုးတိုက်ထဲက အခန်းအမှတ် ၅၄ ထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကျင်ကျင်၊ ရင်နာနာနှင့် အတွေးများ လွင့်မျောနေမိ၏။

ဂျိုင်း...။

သံတံခါးဖွင့်သံ။ သူ ကြားလိုက်ရပြီ။

“လိုက်ခဲ့”

ထောင်ဝါဒါ နှစ်ယောက်က လာခေါ်သည် ။ သူတို့ အပြုအမူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မထိမဲ့မြင်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဒေါသမီး ပွင့်သွား၏။

“မင်းတို့ ခေါ်တိုင်း လိုက်ရမှာ လားကွ”

သူအော်ဟစ်၏။

“ဘယ်သူက ခေါ်ခိုင်းတာလဲ၊ ဘယ်ကို လိုက်ရမှာ လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဆင့်ခေါ်စာ”

သူ အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ့အသံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ သူ ဒေါသ ထွက်သွားပြီ။

“မလိုက်ဘူးကွ၊ မလိုက်ဘူး”

သူသည် အာခေါင်ကို ဖြ၍ အော်၏။

“ငါ အကျဉ်းသားကွ၊ ငါ ထောင်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်သူ ခေါ်ခေါ် လိုက်စရာ မလိုဘူး”

လူတစ်ယောက်ကို ထောင်ချပြီးပြီ။

ပုဒ်မတွေ တပ်ချင်သလို တပ်ပြီး ထောင်ချပြီးပြီ။

သူတို့ ဥပဒေ၊ သူတို့ တရားသူကြီး၊ သူတို့ တရားရုံးမှ စီရင်ချက်အရ လူတစ်ယောက်ကို ထောင်ထဲသို့ အပြီး ပို့လိုက်ပြီးပြီ။

ထောင်ထဲမှာ ထောင်ထဲကအတိုင်း မသူ နေပါစေပေါ့။

အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ရပြန်သနည်။

အဓိပ္ပာယ် မရှိ။

ဘေးအခန်းများ ၊ ရှေ့အခန်းများမှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ရှိသည် ။

သူ့အော်သံကြောင့် အကျဉ်းသားများက သူ့ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေကြ၏။ ထောင်ဝါဒါ နှစ်ယောက်ကမူ တွေ့တန့်သွား၏။

“ဒါ ထုံးစံပဲ အဘ၊ လိုက်ခဲ့ပါ’

သူသည် ရှေ့ခန်းမှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ကြည့်လိုက်၏။
အခြားအခန်းမှ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ
တို့ မျက်ဝန်းများက သူ့ကို စကားတွေပြောနေသည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ ဒါ
ထုံးစံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တုန်းကလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။

သူစိတ်သူ ပြန်ထိန်းသည် ။

မအော်ဟစ်ချင်တော့။ အားကုန်စရာနေရာနှင့် အခြေအနေ မဟုတ်
ဟု တွေးမိလိုက်သည် ။

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာ လဲ”

ထောင်ဝါဒါ တစ်ယောက်ကို သူမေး၏။

“စစ်ကြောရေးကို”

အဖြေမှာ အေးစက်သည် ။

“စစ်ကြောရေး” ဆိုသည် မှာ ထောင်လောကမှာ “ငရဲခန်း” ဟု အဓိ
ပ္ပာယ်ရ၏။

သူသည် လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြိုးသွား၏

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပြောဖူးသော စကားကို သူသည် ဖျတ်ခနဲ
သတိရလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မ စစ်ကြောရေးမှာ လက်သည်းခွံ ခွာတာမျိုး၊ မျက်နှာပိတ်ရေ
လောင်းတာမျိုး၊ ညှို့သကျည်း ဝါးလုံး လှိမ့်တာမျိုးတွေ လုပ်ခံရမှာ
မကြောက်ဘူး။ စစ်ကြောရေးမှာ လုပ်သူတွေရှေ့မှာ နာလို့ မျက်နှာ ရှုံ့မိ
တာတို့ ၊ အော်သံထွက်မှာ တို့ ပဲ ကြောက်တယ်။ နာလွန်းရင် အဲဒီလို ဖြ

စံနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် အတော် ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတဲ့ လူတွေရှေ့မှာ အော်မိ၊ ညည်းမိ၊ မဲ့မိ၊ တွန့်မိတာမျိုး၊ မဖြစ်ချင်ဘူး။ လူဆိုတော့ ညှဉ်းရင် နာမှာ ပေါ့။ နာရင် တွန့်မိ အော်မိမှာ ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ အဲဒါမျိုးဖြစ်မိမှာ စိုးတယ်။ ဖြစ်မိရင်လည်း ရှက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်”

*

(၂)

လူငရဲဆီသို့၊ လူငရဲ၏ အဝီစိဆီသို့ သူ ရောက်သွားပြီ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးများက အခြေစိုက်စခန်း ဖွင့်ထားသော အထူးထောင်ထဲက စစ်ကြောရေးဌာနသို့ သူ ရောက်သွားပြီ။

စစ်ကြောရေးဌာနသည် Main Jail ထောင်ဗဟိုနှင့် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်အကွာမှာ ရှိသည် ။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၊ အခန်းလေးခန်း ရှိသည် ။ သုံးခန်းကို စစ်ကြောရေးအတွက် သုံးသည် ။ တစ်ခန်းမှာ တာဝန်ခံအရာရှိ အိပ်သည် ။ စစ်ကြောရေး တိုက်ကလေးမှာ တောင်ဘက်အရပ်ကို မျက်နှာထား၏။ လမ်းမြောက်ကလေး ခြားထားသော အနောက်ဘက်မြေကွက်မှာ စေတီတော် တစ်ဆူ ရှိသည် ။

ကဲ မေးချင်သလောက် မေးကြစမ်းကွာ။ စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ အလုပ်အတိုင်း စစ်သည် ။ မေးသည် ။

သူတို့ အလုပ်က မေးမြန်းသည့်အလုပ်။ စစ်ဆေးသည့်အလုပ်၊ ကိုယ်ကာယကို၊ စိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးနှိပ်စက်သည့်အလုပ်။

“အေး ငါတို့ ဘက်ကလည်း ဖြေချင်မှ ဖြေမယ်၊ မဖြေချင် မဖြေဘူးကွ”

အဖြေ မပေးနိုင်ပါ။

အမှန်ကို မဖြေနိုင်ပါ။

အညံ့မခံပါ။ ဦးမကျိုးပါ။ ခေါင်းမညွတ်ပါ။ ဒူးမထောက်ပါ။

သူတို့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဘက်က တိရစ္ဆာန်ထက် ပိုမို
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ ညည်းပန်းနှိပ်စက်သည်။ ။

မေး၊ စစ်၊ ခြောက်၊ ညည်း။ နောက်ဆုံး ထောက်လှမ်းရေးလက်ချက်နှင့်
ငဲ့ သေဆုံးသွားရသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။

သူတို့ ဘက်က ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်ညွှန်းများ ဆင်သည်။ ။

ထို လုပ်ဇာတ်၊ ဆင်ဇာတ် မဟုတ်မဟတ် ဇာတ်များ သည် နိုင်ငံရေး
သမားများ ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဂုဏ်သရေကို ချိုးခြေမ္မသော ဇာတ်လမ်းများ
၏။

စစ်ကြောရေးသည် စစ်ကြောခံရသူ၏ ဦးနှောက်ကို နှုတ်ကို အဓမ္မန
ည်းဖြင့် မသမာသော နည်းမျိုးစုံဖြင့် သိမ်းပိုက်သည်။ ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးဟူသည် ပြည်သူလူထု၏ နှလုံးသား၊ ပြည်သူ
လူထု၏ ယုံကြည်ချက်များ နှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်ခြားနားသူများ ဖြစ်သည်
။

နိုင်ငံရေးသမားဟူသည် ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် နှလုံး
သားကို ကိုယ်စားပြုသူများ ဖြစ်သည်။ ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးသည် နိုင်ငံရေးသမား၏ ယုံကြည်ချက်ကို ရိုက်
ချိုးသည် မှာ ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်ချက်ကို ရိုက်ချိုးခြင်းပင် ဖြစ်သ
ည်။ ပြည်သူလူထု၏ နှလုံးသားကို ခြေမ္မ ဖျက်ဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးဟူသည် ပြည်သူလူထု၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆကို ပြက်ရယ်ပြုသည် ။ ပြည်သူလူထု၏ ခေါင်းဆောင်ကို လှောင်ပြောင်သည် ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ အလုပ်သည် လူဝီသသော လူသားများ ၏ ရုပ်ပုံကို လူမဝီသအောင် ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူသည် ထောက်လှမ်းရေး၏ စစ်ကြောမှုကို ခံရသည် ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံရသည် ။

ထောက်လှမ်းရေးရုံးခန်းမှာ ရံပြည့်ရုံလျှံ ဖြစ်စဉ်က သူသည် နှင်းတောထဲတွင် တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ခဲ့ရဖူး၏။ ဒီဇင်ဘာည။ အထူးဆောင်ဝက စေတီလေးအနီးမှာ ၊ ထောင်ပုံစံ အင်္ကျီဝတ်လျက်၊ ခေါင်းစွပ် စွပ်လျက်၊ လက်နောက်ပြန်ခတ်၊ လက်ထိပ်နှင့်။ မြောက်ပြန်လေ တသွင်သွင်မှာ သူသည် ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နှင်းများ ဖြင့် ရွှဲစိုနေသည် ။

သူသည် ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လာ၏။ သူ ရောက်ဖူးသော မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက မူးရ်မန့်ခပ်မြို့မှာ နေရတာထက်ပင် ယခုပိုချမ်းနေသည် ။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးသည် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား၏ ခေါင်းကို ပတ်ချာလည်သွားအောင် လှည့်ပစ်လိုက်၏။

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား၏ ခေါင်းသည် ချာချာလည်ပြီ။ ဆွေမျိုးမေ့၊ ပါတီမေ့၊ ပြည်သူမေ့၊ ခေါင်းဆောင်မေ့အောင် စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ငါ့အဖို့ ကတော့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဆိုရင် ကမ္ဘာမကြေဘူး၊

အစာမကြေဘူးကွဟေ့”

စ စ်ကြေ ၁ရေ မှာ သူ သွားတွေ ကျိုးပဲ့ခဲ့ဖူးသည် ။
သူယုံကြည်ချက်များ ၊ သူစိတ်ဓာတ်များ လုံးဝ မကျိုးပဲ့ခဲ့ပါ။ လှေခွက်ချ
ည်းကျန် အလံမလှဲဘူးပေါ့။ လှေခွက်မကျန်တောင် အလံ မလှဲဘူးဟေ့။

“သမိုင်းက ဘယ်လို ကြိုးဝါးခဲ့သလဲ။ အမေကမွေး၊ ထောက်ကကျွေး
သတဲ့ ။ အဖေကဆင်၊ ထောင်က သင်တဲ့ ။ လူထုတွေကြားကြလော့။ လူ
ငယ်တွေ ကြားကြလော့၊ သိကြလော့။

ထောင်ဆိုတာ နိုင်ငံရေးသမားကို ထူသားပေသားရအောင် မီးသား
တင်ပေးတဲ့ နေရာဟေ့။

နိုင်ငံရေးသမားကို ထောင်ချလို့ ကတော့ ပျော်တာပေါ့၊ ပျော်တာပေါ့
။ ရယ်တာပေါ့၊ ရယ်တာပေါ့။

ထောင်ကြီးထောင်ကြီး ချဲ့ထား၊ ချဲ့ထား။ ထောင်ကို ထောင်ကို
မကြောက်၊ မကြောက်။

ရဲဘော် လုပ်ဖော် လူထုလူငယ်အပေါင်းတို့ စစ်အာဏာရှင် စနစ်ဆိုး
ရဲ့ လူ့ငရဲကျိန်စာမှ ကျော်နင်းလွတ်မြောက်နိုင်အောင် တိုက်ပွဲဝင်ကြ။

စစ်အာဏာရှင်စနစ်ရိုင်းရဲ့ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်မှု စက်ကွင်းမှ
ကျော်နင်းလွတ်မြောက် အောင် တိုက်ပွဲဝင်ကြ။

ဤသည် မှာ အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီး၏ ကြိုးဝါးသံ။ သူ၏ အဘိ
ဓမ္မာဖြစ်သည် ။

*

အရေးတော်ပုံ တပ်သားသည် ထောင်ထဲတွင် “ရင်ထဲ၌ ပြန်လည် စိမ်းစိုခြင်း” အဘိဓမ္မာဖြင့် နေထိုင်သည်။ ။

ထောင်ထဲတွင် မည်သို့ ရှင်သန်ရမည်နည်း။ သူ့ဦးနှောက်က သိသည် ။ သူ့သွေးသားက သိသည် ။

သင်းတို့ က Political Prisoners (PP) (နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ) ကို စိတ်ညှိုးငယ်ခြင်း၊ စိတ်အားပျော့ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ စိတ်ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်အောင် မီးမောင်းထိုးပြသည်။ ။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု၊ စိတ်ထက်သန်မှု၊ စိတ်ခိုင်မာမှု၊ စိတ်တည်ကြည်မှုတို့ ကို ထောင်က အလိုမရှိ။

ထောင်က အလိုမရှိသည့် အရာများကို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများက အလိုရှိသည်။ ။

အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖို့ အတ္တာဟု အတ္တနော နာထော ဘုရားဟော အတိုင်း မိမိကိုယ်က မောင်းနှင်ရ၏။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ။ အဲဒါ အကျဉ်းသားဘဝ။

“ထောင်ဘဝမှာ မရှိ ရှိတာနဲ့ စားရမှာ ပဲ။ မဝင် ဝင်အောင် မျိုရမှာ ပဲ ။ မဝ ဝင်အောင် လွေးရမှာ ပဲ။ ကိုယ်လက်မသွက်သွက်အောင် လှုပ်ရှားရမှာ ပဲ။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့ နေလို့ တော့ မပြီးဘူး။ ပျော်အောင်၊ ဝအောင် အိပ်ရမှာ ပဲ။ စိတ်ပျံ့လွင့်တာထက် စိတ်တည်ငြိမ်တာက ပိုအကျိုးရှိတယ်။ ကောင်းတယ်။ မှန်တယ်လို့ နားလည်ကြရမှာ ပဲ”

အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီးက ပြောသည်။ ။

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားသည် ကိုယ့်စိတ်ဓာတ် မကျိုးမပဲ့ရေးအပြင် ကိုယ့် ရဲဘော်များ ၏ စိတ်ဓာတ် မကျိုးပဲ့ရေးအတွက်လည်း စဉ်းစားပေး

တတ်ကြသည်။ ။

အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီးသည် အထီးကျန်မဟုတ်။ သူ့ရဲဘော်များ နှင့်အတူ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာရန် သူ့ဆောင်ပုဒ်ကို ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းတင်သည်။ ။ ၁၉၉၃က သူ၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

“စိတ်ဓာတ်မကျိုးပဲ့စေနဲ့ ၊ ကျန်းမာရေး မကျိုးပဲ့စေနဲ့ ၊ စုဖွဲ့မှု မကျိုးပဲ့စေဖို့ ”

စုဖွဲ့မှု မကျိုးပဲ့ရေးသည် ညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေးကို ဆိုလိုသည်။ ။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်သည် ညီအစ်ကိုတော်များ ၏ သွေးသားထဲတွင် ထာဝရ စီးဆင်းရှင်သန်စေသတည်း။

*

“မတရားတဲ့ အမိန့်အာဏာဟူသမျှ တာဝန်အရ ဖီဆန်ကြ”

ဤအယူအဆကို သူ့ကြွေးကြော်၍ အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှာ နေထိုင်သည်။ ။

“မတရားတဲ့ အမိန့်အာဏာဟူသမျှ တာဝန်အရ ဖီဆန်ကြဟေ့”

သူ့အယူအဆကို လူအများကြားနိုင်အောင် အော်ဟစ်သည်။ ။ စာရွက်ပေါ်မှာ စာနှင့်ရေး၍ ရွှေပေလွှာ ဖြန့်ဝေသည်။ ။

“မတရားတဲ့ အမိန့်အာဏာဟူသမျှ တာဝန်အရ ဖီဆန်ကြဟေ့”

သူ့အယူအဆကိုသာ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေး၍ ဖြန့်ဝေခဲ့သည် မဟုတ်။

သူ၏ နာမည်ကျော်” ကျားရဲ့ ငါ” ကဗျာသည် ထောင်အတွင်း၊ ထောင်ပြင်ပမှာ ကမ္ဘာအထိ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သည်။ ။ “ကျားရဲ့ ငါ” ကဗျာကို ရေးသော ခုနစ်မှာ ၁၉၉၀ ဖြစ်သည်။ ။

နေပြင်းရင် နှင်းမှုန်ရင်

ဆွေ့ဆွေ့ခုန်

အိုက်လို အိုက်

ခိုက်ခိုက်တုန်

ချမ်းလိုချမ်း။

အခန်းကျဉ်းကျဉ်း

အလင်းမဝင် လေမဝင်

နေ မမြင် လ မမြင်

လူ မမြင် သူ မမြင်

ထိုင်ရင်ထိုင်

မထိုင်ရင်ငေး

အိပ်ရင်အိပ်

မအိပ်ရင်တွေး။

သတင်းမေးဖို့ ဝေးရော

သီးချင်းလေးမှ မဆိုရ

စာဖတ်ဖို့ ဝေးရော

ကဗျာလေးမှ မစပ်ရ

တရားဟောဖို့ ဝေးရော

စကားလေးမှ မပြောရ။

အဟောသိကံ သံသရာ

ငါ့ကမ္ဘာ ပိစိက္ခေ

အခန်းကျဉ်းလေး

ပတ်လျှောက်လိုက်

သံတံခါးဝ ရပ်လိုက်

တမတ်တတ်တတ်

တစ်နေ့ကုန်။

မနေ့ကလည်း

တစ်နေ့ကုန်

ဒီနေ့လည်း

တစ်နေ့ကုန်

မနက်ဖြန်လည်း

ကုန်ဦးမယ်။

ကုန် ကုန် ကုန်

ကုန်ချင်သလောက်

ကုန်စမ်း

တစ်ရက်ကုန်မလား

တစ်သက်ကုန်မလား

တစ်လကုန်မလား

တစ်ဘဝကုန်မလား

တစ်နှစ်ကုန်မလား

တစ်ခေတ်ကုန်မလား။

အားမလျော့ဘူး

မပျော့ဘူး

ပေဖြစ်တော့ ခံမယ်

တူဖြစ်တော့ နှံ့မယ်။

အမှန်တရား

ဒို့ဘက်မှာ ရှိတယ်

ပြည်သူအများ

ဒို့ဘက်မှာ ရှိတယ်

ကာလယန္တရား

ဒို့ဘက်မှာ ရှိတယ်

ရှင်တော်ဘုရား

ဒို့ဘက်မှာ ရှိတယ်

သိကြရဲ့ လား

ဟား ဟား ဟား ဟား။

တိရစ္ဆာန်ရုံက ကျားလို

လှောင်အိမ်ထဲမှာ

တလွန့်လွန့်နဲ့

ကျားညွန့်တုံးတွေ

ထင်သလား။

မှားလိုက်တဲ့ အမြင်

ဟားတိုက်လို့

ရယ်ချင်စရာ။

မှတ်ထားဟေ့

အဝါပေါ်မှာ အနက်စင်း

မပျက်မယွင်း

ကွက်ကွက်ကွင်း

အရှင်းသား မလွဲမရွေ့

အထင်းသား စွဲသရွေ့

ကျားရဲဟာ ကျားရဲ

ငါလည်း

အဲဒီလိုပဲကွဟေ့။

အရေးတော်ပုံတပ်သားကြီး၏ ထေ့သံ၊ မာန်အပြည့်နှင့် ရဲရဲတောက်
“ကျားရဲငါ” ကဗျာ။ သူ ထောင်ထဲမှာ ရေးသည် ။

*

သူ၏ နောက်ပိုင်းကာလ ကဗျာမှာ သူ၏ နိုင်ငံရေး အဘိဓမ္မာက

လွမ်းမိုးသည် ။

အာဏာထင်ရာသုံး

တစ်ပြည်လုံး

ထောင်ကျ

စစ်ကျွန်တွေ

ရုန်းကန်ထမှ

လွတ်ကျွတ်ဘဝ။

သူက အကျဉ်းထောင်ထဲ အကျဉ်းကျခံနေရသည် ။

ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးက တိုင်းပြည်၏ ဆင်းရဲခြင်းထောင်ထဲမှာ
မွန်းကျပ်နေသည် ။ စစ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေသမျှ ပြည်သူများ ၏ စိတ်များ
၊ ဘဝများ သည် မချမ်းသာနိုင်။ ထို အဘိဓမ္မာဖြင့် သူသည် ထိုကဗျာကို
ရေး၏။

ထောင်ထဲတွင် အရေးတော်ပုံ တပ်သားကြီးသည် သူ့ရဲဘော်များ နှင့်
အတူ လူ့အခွင့်အရေး အတွက် တိုက်ပွဲဝင်၏။ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက်
တိုက်ပွဲဝင်၏။

ဟားတိုက်ရယ်မော်

သောသောညီညံ့

တိုက်ပွဲဝင်၏။

တေးကြော်ကြော်

အော်ဟစ်သီဆိုရင်း

တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။

ထောင်အာဏာပိုင်တို့ က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို သီချင်းမဆို
ရဟု ပိတ်ပင် တားဆီး သည် ။

“မတရားတဲ့ အမိန့်အာဏာဟူသမျှ တာဝန်အရ ဖိဆန်ကြဟေ့”

အာဏာရှင်

ရာဇပလ္လင်

သီးချင်ဆိုကွယ်

အတင်းဖြိုမယ်

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ သီးချင်းဆိုကြသည် ။ ဇာနည် သီချင်း ဆို
သည် ။ ဦးခင်မောင်မြင့် သီချင်းဆိုသည် ။

“နဂါးနီ” သီးချင်းကို ဆိုကြသည် ။

ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ “ကောင်းကင်မေမေ” သီချင်းကို ဆိုသည် ။

မေမေ့ရဲ့ သားနိုင်တယ်

အန္တရာယ်တွေ

ရင်ဆိုင်ပွဲတိုင်း

မေမေ့ရဲ့ အားမာန်တွေ

သားလေးရဲ့ သွေးထဲမှာ

စီးဝင်နေ

ညမှာ ထောင်ထဲတွင် သီချင်းဆိုသည် ။ ပလတ်စတစ် ရေချိုးခွက်ကို
ဗုံးလှုပ်၍ တီးသည် ။ သီးချင်းသံများ ၊ ဗုံးသံများ ဖြင့် သတ္တိများ ဆက်သွ

ယ်ကြသည် ။ ခွန်အားများ စီးဆင်းကြသည် ။

အာဏာရှင် ရာဇပလ္လင်

သီချင်းဆိုကွယ်

အတင်းဖြိုမယ်

ပုံးသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ဘူးသံ၊ ခွက်သံ၊ ဗုံသံ၊ ခရာသံ၊ သီးချင်းသံ၊ အင်းစိန်ထောင်မှာ ညံ့နေသည် ။

ကရင်ရဲဘော်တို့ ၏ “တောင်ပေါ်သူလေး အိပ်စက်နေရော့မယ်” လွမ်းတေးကိုလည်း ထောင်ထဲမှာ ကြားရတတ်သည် ။ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲများ အကြားမှာ ကရင်ရဲဘော်တို့ အတွက် လွမ်းတေးလေးများကိုလည်း လူသားပီပီ ဆိုညည်းနိုင်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ အင်းစိန်ထောင်ထဲ မှ နေ၍ တောင်ပေါ်သူလေးကို လွမ်းသော လွမ်းတေးကိုလည်း ဟစ်ကြွေးခွင့် ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်ရမည် မဟုတ်လား။

အရေးတော်ပုံသမားကြီးသည် ထောင်ထဲမှာ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ HS (Hunger Strike) ဝင်ဖူးသည် ။

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများအား သံခြေချင်းခတ်ပြီး အပြစ် မပေးရ။

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ဖခင်ထံ စာရေးသည် ။ စက္ကူနှင့် ဘောလ်ပင်ကို မိသွား၏။ သံခြေချင်းခတ် ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသည် ။

ထိုအကျဉ်းသားအား သံခြေချင်း ဖြုတ်ပေးရန် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများက အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲဝင်ကြသည် ။ သူလည်း “ထမင်းမယူဘူး” ဟု ထောင်အရာရှိကပြောလိုက်၏။

သူ့ကို ခေါင်းစွပ်နှင့် တိုက်ရုံးသို့ ခေါ်သည် ။ တိုက် ၆၊ အခန်း၁၀

ထောင်စစ်ကြာရေးစခန်း။ တွဲဖက် ထောင်ပိုင်၏ မေးခွန်းများ နှင့် သူရင်ဆိုင်ရ၏။

“သံခြေကျင်းနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“နောက်ကျရင် သူ့ သံခြေချင်းက ကျုပ်ခြေထောက်ကို လာစွပ်မှာ ပေါ့ဗျ”

သူ့ကို တိုက် ၅ သို့ ပို့၏။

“တိုက် ၅ ပို့ရင် ကျုပ် အစာငတ်ခံမယ်”

သူက တွဲဖက်ထောင်ပိုင်ကို အော်ဟစ်ပြော၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် တိုက် ၅၊ အခန်း (၁၈) သို့ ရောက်သွား၏။ သေးအိုးတစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ခဏကြာမှ ထမင်းပုံစံခွက်တစ်ခွက်နှင့် အမည်းရောင် ပဲဟင်းတစ်ခွက် လာချပေးသွား၏။

“ဟေ့ကောင် ပြန်ယူ၊ မယူရင် ငါ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ပြန်မယ်။ သူသည် ထမင်းပန်ကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

အခန်း ၁၆ က အသံထွက်လာသည် ။

“ဘယ်သူလဲ”

“တိုက် ၃ က ဦးဝင်းတင်”

“ဟာ... ဆရာ”

ခဏငြိမ်သွား၏။

“ဆရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုသူ့အသံက တိုးလွန်း၏ နေမကောင်းသည့်ပုံ။

“ကျုပ်အစာငတ်ခံနေတာဗျို့၊ ထမင်းဟင်းတွေ လာပို့လို့ ကန်ထုတ်လိုက်တာ”

တိုက် ၅၊ အခန်း၊ ၁၆ မှ အသံတိုးတိုးဖြင့် သတင်းပို့လိုက်၏။ တိုက် ၄ ဆီသို့ သတင်း ရောက်သွား၏။

“ဟေး ဦးဝင်းတင် HS ဝင်နေပြီ”

တိုက် ၄ မှ သံကုန်ဟစ်သည် ။

“အဘ ဦးဝင်းတင် HS ဝင်နေပြီဟေ့”

တိုက် ၄ မှ တိုက် ၃...

တိုက် ၃ မှ ကြိုးတိုက်...

ကြိုးတိုက်မှ တိုက် ၁...

“အဘ ဦးဝင်းတင် HS ဝင်နေပြီဟေ့”

သံကုန်ဟစ်ကြပြီ။ တိုက်ဝင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည် ။ နောက်ဆုံး တော့ သူ့ကို တိုက် ၃ သို့ ပြန်ပို့ကြရ၏။

သံခြေချင်းခတ်ခံရသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားလည်း သံခြေချင်းကျွတ်ပြီး မူအခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည် ။ HS အောင်ပြီ။

ထောင်တွင်းမှ တိုက်ပွဲများ ။ ကျားရဲသည် ရဲရဲတိုက်၏။

ရွှေမြူတေ မဂ္ဂဇင်း ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၅။